

Sygn. akt IV CSK 292/16

POSTANOWIENIE

Dnia 8 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa U. R.
przeciwko Gminie K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 8 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Okręgowego w G.
z dnia 21 grudnia 2015 r., sygn. akt III Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 3600 zł**
(trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 21 grudnia 2015 r.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na występowanie w sprawie potrzeby wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Zgodnie z rozumieniem tej przesłanki, utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego, odnosi się ona do wypadków, w których w sprawie występuje kwestia o niejasnym charakterze, będąca źródłem istotnych wątpliwości lub różnic zdań w orzecznictwie (tak Sąd Najwyższy w postanowieniach: z dnia 26 czerwca 2015 r., III CSK 77/15, nie publ. oraz z dnia 20 listopada 2015 r., III CSK 269/15, nie publ.). Jako podstawę tej przesłanki skarżąca wskazała dwa problemy sprowadzające się - mimo ich językowego wyodrębnienia - do wspólnego pytania, czy zawezwanie do próby ugodowej na podstawie art. 184-185 k.p.c. zawsze, niezależnie od innych okoliczności, prowadzi do przerwy biegu przedawnienia na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.c. W tym ujęciu kwestia ta stanowiła już jednak przedmiot wyjaśnień Sądu Najwyższego - w wyrokach: z dnia 28 stycznia 2016 r., III CSK 50/16 (nie publ.) oraz z dnia 19 lutego 2016 r., V CSK 365/15 (nie publ.). W obu tych

orzeczeniach wskazano na generalną możliwość uznania, że zawezwanie do próby ugodowej nie przerywa biegu przedawnienia - o ile zostanie jednoznacznie wykazane, że nie jest ono czynnością podjętą bezpośrednio w jednym z celów wymienionych w art. 123 § 1 pkt 1 k.c. Z tego powodu nie można uznać, by problem ten wymagał dalszych wyjaśnień Sądu Najwyższego. Osobną kwestią jest natomiast ocena skutków, jakie należy przypisać konkretnemu zawezwaniu do próby ugodowej. Odpowiedź na to pytanie należy jednak już do sądu powszechnego i - jak zostało podkreślone w obu wskazanych wyżej orzeczeniach Sądu Najwyższego - musi zostać dokonana w danym układzie okoliczności faktycznych.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego należnych pozwanej Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 oraz art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.